

другъ пжтъ. Но Велико вече дохождаше много рѣдко.

Тѣй си вървѣха днитѣ. Следъ като бѣше мълчала дълго време, единъ день Галунка каза на Василена:

— Какъ може дотолкозъ да се заблудишъ и да се лъжешъ? Какъ вѣрвашъ на туй, което ти казва Захария? Дете да е, пакъ ще разбере, че го лъжатъ.

Чернитѣ очи на Василена потъмнѣха.

— Оставете ме на мира, — сопна се тя. — Азъ бъркамъ ли ви се на нѣщо? Не искамъ и вие да се бъркате на мене.

Една вечеръ — каква тиха, бѣла месечина имаше! — изъ пжтя, откъмъ Сърнено се зачу хармоника: отначало тихо, глухо, после — по-ясно — ту весело, ту тжжно, кривулича, иде, все по-ясно и по-ясно се чува и — отведнажъ замлъкна. Чуха се мжжки гласове, нѣкои заприказваха тамъ, после се скараха, дигна се глъчка. Разтичаха се всички слуги. Казаха, че били хванали крадецъ и докараха Велико. Докараха го предъ дама. Отъ месечината бѣше видѣло като день. Дойде и Захария.

Велико казваше, — бѣха му взели хармониката и всичко, каквото имаше, — че не е ималъ никаква лоша мисълъ, че е дошелъ въ чифлика да види Василена, дошелъ е, както е дохождалъ толкозъ пжти.

— А защо ти е тоя ножъ? Защо ти е тоя